

Rókabunda

Van aki fanyalog, van aki örül, hogy a rókákat sikerült mentesíteni a veszethez. Ez valóban a rókák elszaporodását okozhatja, ami sokaknak öröm, sokaknak aggály. Öröm azoknak, akik nem restek téli hajnalon vadászni az egerésző rókára, holdvilágos éjjel csalsíppal hívják puskacsó elé a ravasdit. A körvadászat után az fizeti az áldomást, aki a fácánok, nyulak mellett rókát is lőtt. Dicsekedhet vele, prémjéből pedig kucsmát csinál hitvesének. Nagyobb passzió ez, mint terep-járóval kiautózni a magasleshez, és az ott kiszórt kukoricára oda tóduló vad-disznók, szarvasok közül néhányat le-puffantani.

Aggályos viszont, hogy a több róka kárt okoz a védett állatok elpusztításával. De hát azért vannak a vadászok, hogy a

bővülő vadászati lehetőségükkel élve fé-ken tartsák az elszaporodásukat. Sajnos ezt bizony akadályozza a vadászati tör-vény (1996. évi LV. törvény) durva (és os-toba?) rendelkezése, amely szerint a bé-relt vadászterület szerződését nem hagyja jóvá a hatóság, ha „nem biztosított, hogy a vadászterületen egy vadászra legalább száz hektár vadászterület-hányad jusson”. (Óh édes anyanyelv!) Eszerint inkább ke-vesebben vadásszanak, nagyobb zsák-mányra szert téve, mint többen, de szeré-nyebb eredménnyel. Ezzel sok vadászni szándékozót kizártak a törvényalkotók, többek között a rókára való vadászat lehetőségéből is.

Javaslom, hogy a rókák szaporodásá-nak arányában engedélyezze a hatóság a vadászok „szaporodását” is. Gondolom, e diszkriminatív paragrafus (18. §.) egyébként sem illik az oly fennen han-goztatott európaiságunkhoz.

Reményfy László

Habler Tibor:

Öreg körte

Pataknak peremén
Vadkörte fájának lombja
Megöregedve tekint a völgyre.
Búsan néz a meder fenekére:
Nem látja pataknak habján,
Nincs, hol oltsa szomját,
Megmossa lábát.
Szorgos hangyák csiklandozzák,
Szeretnék mosolyát,
Régi pillantását.
Virágba borulva idézi a múltat,
Mikor még pihent alatta,
Ki álmát múlatta.
Méhek hada cirógatja:
El ne aludj örökre,
Virágcsokor vagy még megöregedve,
Pataknak öre, ligetek szépe:
Öreg körte!

Győzött a természet

A vándorgyűlést megelőzően ismer-kedtem a bemutatóhelyekkel. Egy ilyen út alkalmával kora reggel Süme-get elhagyva autóztam Kám felé, ami-kor vadászó egerészőlyvre lettem fi-gyelmes. Az út felett csapott le egy – mint később kiderült – mezei verébre. A zuhanó-bombázás eredményes volt, de légi vadásznunk túl sokat veszített magasságából, és telibe kapta egy ve-lem szembe jövő mikrobusz. A madár a szélvédőnek vágódott, onnan pedig az aszfaltra festett fehér csíkra hup-pant. Mozdulatlan volt, így joggal gondol-tam, hogy az útközés végzetes. Fél-keztem, s máris nyúltam a fényképező-

gépemért, hogy megörökítsem a tech-nika győzelmét a madár felett. Ám mi-re a madárhoz értem, már a hátsó fark-tollain ült, kábultan támaszkodva félig kiterjesztett szárnyaira. Annál jobb, gondoltam, így nem kell élettelenül fo-tóznai. Mikor elkészült a portré, meg-fogtam a szárnyvéget, és a szalagkorlá-ton át az árokba akartam lendíteni. Igen ám, de ökelme már túljutott a „rá-számoláson” és ahogy megemeltem, hirtelen erősen verdesni kezdett a szárnyaival. Nem számítva a hirtelen szabadulni akarásra, kitépte magát a kezemből, és a földön verdesve az út túlfelére igyekezett. De ma rossz napja

volt a madárnak. Mert alighogy a szemben lévő sáv közepére ért, a közeledő mikrobusz már nem tudott megállni. A vezetőnek csak annyi ide-je volt, hogy kerékközre vette a raga-dozót. A művelet sikerült, de a koppa-nó hangból ítélve ez a második menet sem maradt el megrendítő ütés nélkül.

Kétségbeesett gépkocsivezetőnk megállt, és szabadkozni kezdett, hogy már nem volt többre lehetősége. Látva kezemben a fényképezőgépet, valószí-nűleg feltételezte, hogy bensőségesebb a viszonyom a madárral. Megnyugtattam, hogy a lehető legjobban oldotta meg a helyzetet.

A levegő bajnoka ismét felvette az előző gépkocsitól kapott ütés utáni kókadtt testhelyzetét, és zavartan pis-logott a fényképezőgép lenscéjébe. A fénykép elkészültével ismét kísérletet tettem, hogy biztonságba helyezzem a madarat. Ezúttal sikerült. Odaballag-tam a tíz méterre fekvő verébtetem-hez, s noha tudtam, hogy agyrázkódás után nem tanácsos az étkezés, fel-emeltem és a pihegő ragadozó elé pottyantottam.

Késő délután visszafelé jövet megáll-tam és izgatottan keresgéltem a bokrok között. Ám hullt teteme helyett hullt he-lyét találtam. Győzött a természet!!

Pápai Gábor

Még kókadtt az öreg egerészőlyv tojó

**Hirdessen az
Erdészeti Lapokban!**